

Komünist Ahlak Nedir?

Editörün Notu: Bob Avakian'ın aşağıdaki yazısı "*Kemiklerin Minberinden Vaaz Vermek: William Bennett'in Erdemlerinin Altındaki Gerçeklik Veya Ahlaka İhtiyacımız Var, Ama Geleneksel Ahlaka Değil*" başlıklı kitabının 3.bölümü olan "Günaha Son Vermek" içeriğindendir. İlk kez *Revolutionary Worker*'ın 981.sayısında 8 Kasım 1998 tarihinde yayınlanmıştır.

Kaynak için: [RW ONLINE:What is Communist Morality \(revcom.us\)](http://revcom.us)

"İnsanlar hangi noktadan bakarsa baksın, Amerika'da ahlaki bir kriz olarak adlandırılabilir bir şeyin var olduğu aşikardır. Önemli ölçüde 'geleneksel ahlakın çöküşü' olarak belirtiliyor. Ancak buna verilecek yanıt -en azından ABD'deki insanların çoğunluğunun ve insanlığın ezici çoğunluğunun çıkarına olan cevabı- daha saldırgan bir "geleneksel ahlak" iddiası olmamalıdır, toplumu ve bir bütün olarak dünyayı kökten dönüştürme sürecinde ve bu sürecin önemli bir parçası olarak insanları kökten farklı bir ahlaka kazandırmak olmalıdır. Gereken şey geleneğin zincirlerinin kuvvetlendirilmesi değil, kırılmasıdır." – Bob Avakian

Komünist ahlakın temeli, yoğun bir şekilde Maoistlerin "4 Bütünler" olarak adlandırdıkları şeyde bulunur. Bu, Marx'ın komünist devrimin neyi amaçladığını ve neye yol açtığını özetlemesinden çıkarılmıştır: Bütün sınıfsal ayrımların (veya "genel olarak sınıf ayrımlarının" ortadan kaldırılması); bu sınıfsal ayrımların dayandığı bütün üretim ilişkilerinin ortadan kaldırılması; bu üretim ilişkilerine tekabül eden bütün toplumsal ilişkilerin ortadan kaldırılması; ve bu toplumsal ilişkilerden kaynaklanan bütün fikirlerin devrimcileştirilmesi. (Bkz. "*Fransa'da Sınıf Savaşları, 1848-1850.*") Bu ifade, komünist ahlakın altında yatan temel ilkeyi ve neyin komünist ahlaka uygun olup neyin olmadığını

belirlemek için temel standardı bizlere sağlar: “4 Bütünlere” uyan ve katkıda bulunan her şey komünist ahlak ile tutarlıdır; uymayan ve katkıda bulunmayan her şey komünist ahlaka karşıdır.

Bu durum elbette, biri ne zaman komünist olduğunu iddia etse ve yaptığı herhangi bir şeyin bu “4 Bütünlerin” gerçekleştirilmesine uygun olduğunu söylese, onların eylemlerini otomatik olarak komünist ahlakın bir ifadesi olacağı anlamına gelmez. “Komünist ahlakın” bir ifadesi ve komünist hedeflere ulaşmanın bir parçası olarak sunulduğu müddetçe “her şeyin yolunda gittiği” anlamına gelmez. “4 Bütünler” komünist ahlak için genel bir standart belirlerken, bunun farklı durumlarda nasıl uygulanacağı, aslında tüm ahlakta olduğu gibi -örneğin, İncil’i ve “geleneksel ahlakı” savunanlar arasında, onun ne anlama geldiği ve farklı durumlarda nasıl uygulanması gerektiği konusunda sürekli bir anlaşmazlık vardır- somut bir analiz ve uygulama meselesidir.

“Napolyon şöyle deklare eder: ‘Eşitsizlik olmadan toplum imkansızdır; ahlak kuralları olmadan eşitsizliğe tahammül edilemez; ve din olmadan ahlak kuralları kabul edilmez.’ Komünizm bütün bunlara doğrudan karşıdır.” – Bob Avakian

Komünizme karşı çıkanların temel suçlamalarından biri,

komünistlerin “amaçların araçları haklı çıkardığına” inanmalarıdır. Yani bu durum, komünizme ulaşılmasına yardımcı olduğu söylenebildiği müddetçe herşeyin kabul edilmesi anlamına gelir. Bu yalnızca hatalı değil, aynı zamanda hakikatin de tersine çevrilmesidir. Araçların, amaçlarla (veya amaçlarla) tutarlı olması ve bunlardan süzülmesi komünizmin bir ilkesidir. Komünistlerin “4 Bütünler” tarafından temsil edilen nihai amacın dışında kalan hedefler için de mücadele etmeleri, genellikle gerekli ve arzu edilir bir şeydir. Çünkü bu durum, “4 Bütünler” nihai olarak gerçekleştirilmesine katkıda bulunabilir. **Öte yandan komünistlerin bu nihai amaca temelden zıt olan şeyleri savunmaları veya onlar için savaşmaları veya bu nihai amaca temelden zıt olan araç ve yöntemleri kullanmaları asla kabul edilemez.** Komünizm, kısa vadede insanı rahatsız etse bile, gerçekliğin en kararlı ve cüretkar bir şekilde araştırılmasını talep eder. Çünkü kişi gerçeği ne kadar çok kavarsa, objektif gerçeklik hakkında o kadar doğru ve kapsamlı bir anlayışa sahip olur ve objektif gerçekliği insanlığın çıkarlarına en iyi şekilde hizmet eden bir yöne doğru dönüştürmek daha mümkün hale gelir.

Esas olarak “amaçlar araçları haklı çıkarır” düşüncesini savunan ve uygulayanlar burjuva sömürücüleridir. Bu durum özellikle, “Amerikan pragmatizminde”, pratik yararlılığı dışında gerçeğin varlığını inkar etmeyi felsefi bir ilke haline getiren ABD egemen sınıflarında belirgindir. Özellikle de bu sınıf tarafından yürütülen dünya çapındaki sömürü ve talanı gerçekleştirme ve savunmadaki yararlılığı açısından öne çıkar. Araçların ve amaçların totolojik olarak eşitlenmesi tam da böylesi bir felsefeyle, bu tür bir sömürü ve yağmanın hizmetindedir: *Yönetici sınıfın konumunu, onun baskıcı egemenliğini uygulama yeteneğini ve sermaye birikiminin “gelişimini” güçlendiren her şey tanımı gereği doğru, iyi, haklı ve erdemlidir. Bunun dışında (veya buna karşı) hiçbir hakikat, iyilik, adalet veya erdem yoktur.*

Şair Keats, bir defasında hatalı bir şekilde şöyle yazmıştı;

“Güzellik gerçektir, gerçek de güzelliiktir; dünyada tüm bildiğiniz ve bilmeniz gereken tek şey işte budur.” ABD yönetici sınıfının pragmatik ahlakı, bu konuda aşağıdaki gibi çevrilebilecek sapkınca bir eğip bükme gerçekleştirir: “Biz gerçeğiz ve iyiyiz, gerçek ve iyilik de biziz; dünyada bilmeniz gereken tek şey işte budur.” Böyle insanlar herhangi bir şeyde hakikati arar ve ardından bunu ortaya çıkarırsa, bu asla bir prensip meselesi değildir, sadece tesadüftür ve bu durumda böylesi bir hakikatin kendileri ve amaçları için yararlı olup olmadığı meselesidir.

“Komünizm, bütün toplumsal eşitsizlikleri ortadan kaldırmadan insan toplumunun daha fazla ilerlemesinin imkansız olduğunu; bu tarihi amacın gerçekleştirilmesinin bütün toplumsal eşitsizlikleri ve baskıları ortadan kaldırma mücadelesini ifade edecek ve buna hizmet edecek kökten yeni bir “ahlak kuralı” gerektirdiği anlayışına dayanır.” – Bob Avakian

Bu pragmatik bakış açısı, ABD egemen sınıfının temsilcilerinin -kendileri bireysel açıdan ateist veya agnostik olanlar da

dahil- niçin durmadan “geleneksel ahlakta” ısrar ettiklerinin ve İncil’i ve dini teşvik ettiklerinin temel nedenidir: Bunun yararlı olduğunu anlarlar, gerçekten de onlar için ideolojik ve politik açıdan yönetimlerini pekiştirmede ve sistemlerini sürdürmeleri açısından çok önemlidir. (En son ne zaman bir Amerikan Başkanı konuşmasını “*Tanrı Sizi Korusun ve Tanrı Amerika Birleşik Devletleri’ni Korusun!*” şeklinde bir ifade ile sonlandırmadı?)

Bu durum, Spartaküs’teki Roma yönetici sınıfının iki üyesinin konuştuğu ve birinin diğerine “Tanrılara inanmıyor musun?” diye sorduğu sahneyi hatırlatıyor. Kendisi bu soruya “zel olarak hiçbirine inanmam, fakat kamusal açıdan hepsine inanıyorum.” şeklinde yanıt verir. Burada ifade edilen, tarih boyunca sınıfları sömürerek yararlı bulunmuş bir ilkeyi ortaya koyan Napolyon’un (kendisi de din konusunda bireysel açıdan şüphecidir) dile getirdiği anlayışın aslında aynısıdır. Napolyon şöyle deklare eder: “Eşitsizlik olmadan toplum imkansızdır; ahlak kuralları olmadan eşitsizliğe tahammül edilemez; ve din olmadan ahlak kuralları kabul edilmez.”

Bütün bunlara doğrudan karşı olan komünizm, insanlığın eşitsizliğin artık gerekli veya tahammül edilemez olduğu noktaya ulaştığı; bütün toplumsal eşitsizlikleri ortadan kaldırmadan insan toplumunun daha fazla ilerlemesinin imkansız olduğunu; bu tarihi amacın gerçekleştirilmesinin bütün toplumsal eşitsizlikleri ve baskıları ortadan kaldırma mücadelesini ifade edecek ve buna hizmet edecek kökten yeni bir “ahlak kuralı” gerektirdiği anlayışına dayanır. Bu ilkelere uygun olarak komünizm, pragmatik rasyonalizasyonu ve “amaçların araçları haklı çıkardığı” düşüncesini reddeder. “4 Bütünlerin” tamamlanmasının temsil ettiği nihai amaç için mücadelede gerekli olan amaçlar ve yöntemler, amaçlar ve araçlar; bu nihai amaca giden yolun her noktasında benimsenen hedefler, bu nihai amaç ile temel bir birlik içinde olmalıdır.

Bu durum, komünist olduğunu iddia eden herkesin her zaman bu ilkeye bağlı kaldığı, ya da gerçek komünistlerin çeşitli

zamanlarda pragmatizme ve diğ er hatalı eğılimlere düştüklerini inkar etmek anlamına gelmez. Ancak mesele řu ki, bu ilke, devrimci mücadelenin her noktasında kom n st amaçların ve kom n st araçların temel birliğıne ilişkin -bu mücadeleyi yürütmek ve yönetmek için ve gerçek kom n zmi sahte kom n zmden ve insanlığıın büyük çoğunluğunun temel çıkarlarına aykırı olan diğ er ilke ve uygulamalardan ayırt etmek için- bir standart sağılar.

[Devrimci Ahlak Standartları: Devrimci şiddet  zerine Düşünceler](#)